

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ประเภทความสัมพันธ์ (correlational research) โดยมุ่งศึกษาปัจจัยพยากรณ์ภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การปรึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน อันได้แก่ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเข้าถึงใจ การได้รับคำแนะนำและการดูแลทางด้านจิตใจอย่างต่อเนื่องจากที่ปรึกษา และระยะเวลาในการทำงานด้านการให้การปรึกษา ต่อภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การปรึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ให้การปรึกษาอันได้แก่ นักจิตวิทยาและพยาบาลวิชาชีพที่ได้รับการฝึกเป็นผู้ให้การปรึกษา สังกัดโรงพยาบาลใน 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แม่ฮ่องสอน เชียงราย พะเยา แพร่ และน่าน ผู้ให้การปรึกษาในศูนย์บำบัดรักษายาเสพติด สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเรือนจำ ผู้วิจัยทำการใช้วิธีการส่งแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรทั้งหมด โดยมีผู้ตอบกลับแบบสอบถามทั้งสิ้น 185 คน คิดเป็นร้อยละ 66.07

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (independent variable) คือ
 - 1.1 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
 - 1.2 การเข้าถึงใจ
 - 1.3 การได้รับคำแนะนำและการดูแลทางด้านจิตใจอย่างต่อเนื่องจากที่ปรึกษา
 - 1.4 ระยะเวลาในการทำงานด้านการให้การปรึกษา
2. ตัวแปรตาม (dependent variable) คือ ภาวะหมดไฟในการทำงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การนำเสนอเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ตอนที่ 2 - 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย (แบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และแบบวัดการเข้าถึงใจ) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ หน่วยงานและตำแหน่งที่สังกัด ระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านการให้การศึกษา การได้รับคำแนะนำและการดูแลทางด้านจิตใจ จากที่ปรึกษา และจำนวนชั่วโมงที่ได้รับคำแนะนำและการดูแลทางด้านจิตใจโดยเฉลี่ยต่อปี ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ตอนที่ 2 แบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา

2.1 ลักษณะของแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ ลักษณะเป็นมาตรวัดใช้การประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นจนถึง ทุกวัน ซึ่งเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองโดยบูรณาการจากแบบวัด Counselor Burnout Inventory (CBI) ของ Lee, et al. (2007)) ร่วมกับแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงาน ของ Maslach & Jackson (1981 อ้างถึงใน บุญธิดา เทือกสุบรรณ, 2550) ซึ่งแปลและปรับปรุงโดยสิระยา สัมมาวาจ (2532)

2.2 การพัฒนาแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

2.1.1 ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าความหมายของภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาวะหมดไฟในการทำงาน รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงาน สร้างข้อคำถามโดยการแปลและคัดแปลงข้อคำถามจากแบบวัด Counselor Burnout Inventory (CBI) ของ Lee, et al. (2007) ซึ่งมีจำนวน 20 ข้อ เพื่อให้เข้ากับวัฒนธรรมไทยโดยพยายามคงความหมายเดิมให้มากที่สุด จากนั้นผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามเพิ่มเติมอีก 20 ข้อ เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามของภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา โดยแบ่งนิยามออกเป็น 5 ด้านและเพื่อเพิ่มจำนวนข้อคำถามให้มากเพียงพอต่อการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด รวมมีข้อคำถามทั้งหมดเท่ากับ 40 ข้อ

2.2.2 นำข้อคำถามจากแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยทางจิตวิทยาและนักจิตวิทยาจำนวน 3 ท่าน (รายชื่อแนะนำเสนอในภาคผนวก ก) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการสร้างข้อคำถามและพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วจึงแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง

ระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ซึ่งใช้เกณฑ์การเลือกข้อความที่ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา (IOC) ตั้งแต่ .60 ขึ้นไป (ชุมพร ยงกิตติกุล, 2547) นำข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญมาตรวจสอบกับอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วจึงสรุปข้อคำถามได้แบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ด้านย่อย ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตรวัดแบบประมาณค่า 7 ระดับ จากนั้นนำมาปรับปรุงและนำไปจัดพิมพ์ ดังมีรายละเอียดแหล่งที่มาของข้อคำถามแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แหล่งที่มาของข้อคำถามในแบบวัดภาวะหมดไฟของผู้ให้การศึกษา

ข้อคำถาม	ข้อคำถามข้อที่	จำนวนข้อ
ข้อคำถามที่ดัดแปลงและเรียบเรียง		
ด้านความอ่อนล้า	1, 3, 4 และ 7	4
ด้านการมีความรู้สึกว่สิ่งแวดลอมในที่ทำงานเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	12, 13, 14 และ 15	4
ด้านการลดค่าความเป็นบุคคลของผู้รับบริการ	18, 19, 20 และ 21	4
ด้านการขาดความสามารถในการเป็นผู้ให้การศึกษา	24, 25, 26 และ 27	4
ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัวมีประสิทธิภาพลดลง	34, 35, 36 และ 37	4
ข้อคำถามที่สร้างเพิ่มเติม		
ด้านความอ่อนล้า	2, 5, 6, 8, 9, 10 และ 11	7
ด้านการมีความรู้สึกว่สิ่งแวดลอมในที่ทำงานเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	16 และ 17	2
ด้านการลดค่าความเป็นบุคคลของผู้รับบริการ	22 และ 23	2
ด้านการขาดความสามารถในการเป็นผู้ให้การศึกษา	28, 29, 30, 31, 32 และ 33	6
ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัวมีประสิทธิภาพลดลง	38, 39 และ 40	3
รวม		40

2.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้การศึกษา

2.3.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานไปทดลองใช้กับบุคคลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในงานวิจัย แต่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน พร้อมทั้งวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามราย

ข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation: CITC) จากการวิเคราะห์พบว่า มีข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 2 ข้อ และเลือกตัดข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกที่มีค่าค่อนข้างต่ำทั้งอีก 18 ข้อ เพื่อคงข้อคำถามตามแบบวัดชุดเดิมที่เป็นต้นฉบับ จึงมีข้อคำถามคงเหลือทั้งหมด 20 ข้อ ดังมีรายละเอียดแหล่งที่มาของข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์แสดงในตามตาราง 2 ในส่วนรายละเอียดค่าอำนาจจำแนกแสดงไว้ในภาคผนวก ค

ตาราง 2 แหล่งที่มาของข้อคำถามและจำนวนข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆ

ข้อคำถาม	ข้อคำถามข้อที่	จำนวนข้อ
ข้อคำถามที่ดัดแปลงและเรียบเรียง		
ด้านความอ่อนล้า	3 และ 7	2
ด้านการมีความรู้สึกว่สิ่งแวดล้อมในที่ทำงานเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	12, 13 และ 14	3
ด้านการลดค่าความเป็นบุคคลของผู้รับบริการ	18, 19 และ 20	3
ด้านการขาดความสามารถในการเป็นผู้ให้บริการปรึกษา	26 และ 27	2
ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัวมีประสิทธิภาพลดลง	34 และ 35	2
ข้อคำถามที่สร้างเพิ่มเติม		
ด้านความอ่อนล้า	10 และ 11	2
ด้านการมีความรู้สึกว่สิ่งแวดล้อมในที่ทำงานเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	17	1
ด้านการลดค่าความเป็นบุคคลของผู้รับบริการ	23	1
ด้านการขาดความสามารถในการเป็นผู้ให้บริการปรึกษา	28 และ 30	2
ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัวมีประสิทธิภาพลดลง	39 และ 40	2
รวม		20

2.3.2 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (reliability coefficients) โดยการหาค่าความคงที่ภายในด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha) ของแบบวัดชุดที่มี 20 ข้อ ผลปรากฏว่ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษาทั้งฉบับเท่ากับ .752 ซึ่งค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง เมื่อแยกค่าความเชื่อมั่นของแต่ละด้านพบว่ามีความเชื่อมั่น แสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษา และค่าความเชื่อมั่นจำแนกตามแต่ละด้านของภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษา

แบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษา	ค่าความเชื่อมั่น
แบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษา	.752
ด้านความอ่อนล้า	.817
ด้านความรู้สึกว่าสิ่งแวดล้อมในที่ทำงานเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	.826
ด้านการลดค่าความเป็นบุคคลของผู้รับบริการ	.800
ด้านการขาดความสามารถในการเป็นผู้ให้บริการปรึกษา	.846
ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัวมีประสิทธิภาพลดลง	.838

2.4 การให้คะแนนและการประเมินผล

การให้คะแนน ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้น จนถึง ทุกวัน การตรวจนับคะแนนแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษา ทำได้ดังนี้

ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้น	มีค่าคะแนน	1
ปีละ 2-3 ครั้ง	มีค่าคะแนน	2
เดือนละ 1 ครั้ง	มีค่าคะแนน	3
เดือนละ 2-3 ครั้ง	มีค่าคะแนน	4
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	มีค่าคะแนน	5
สัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง	มีค่าคะแนน	6
ทุกวัน	มีค่าคะแนน	7

การแปลผล แบบวัดฉบับนี้มีคะแนนระหว่าง 1-7 คะแนน เมื่อนำค่าคะแนนมาพิจารณาแบ่งเป็นระดับ สูง ปานกลาง และต่ำ ใช้การคำนวณช่วงคะแนนโดย

ระดับสูง ใช้ช่วงคะแนน มากกว่า $\bar{X} + 0.5 SD$ ของคะแนนแบบวัดภาวะหมดไฟในการทำงานของผู้ให้บริการปรึกษา

ระดับปานกลาง ใช้ช่วงคะแนน $\bar{X} - 0.5 SD$ ถึง $\bar{X} + 0.5 SD$ ของคะแนนแบบวัดภาวะหมดไฟในการปรึกษาของผู้ให้บริการปรึกษา

และระดับต่ำ ใช้ช่วงคะแนน น้อยกว่า $\bar{X} - 0.5 SD$ ของคะแนนแบบวัดภาวะหมดไฟในการปรึกษาของผู้ให้บริการปรึกษา

ได้ช่วงคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 5.09 – 7.00 หมายถึง มีภาวะหมดไฟในการทำงานอยู่ในระดับสูง

คะแนนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.93 – 5.08 หมายถึง มีภาวะหมดไฟในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.00 – 2.92 หมายถึง มีภาวะหมดไฟในการทำงานอยู่ในระดับต่ำ

ตอนที่ 3 แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ผู้วิจัยใช้แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของ คักนางค์ มณีศรี และคณะ (2554, น. 69-75) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาแบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของ คักนางค์ มณีศรี และคณะ (2554, น. 69-75) ที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปใช้วัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีข้อคำถามจำนวน 48 ข้อ ซึ่งแบบวัดแบ่งออกเป็นทั้งหมด 8 องค์กรประกอบ ได้แก่ ด้านอำนาจ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านความทะนงตน ด้านการสมควรได้รับมากกว่าที่เป็นอยู่ และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (บุคลิกภาพหลงตนเองแบบไม่แสดงออก) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ข้อคำถามแบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง จำนวน 48 ข้อ จำแนกตามแต่ละด้านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (คักนางค์ มณีศรี และคณะ, 2554, น. 69-75)

แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	ข้อคำถามข้อที่	จำนวนข้อ
ด้านอำนาจ	1, 9, 17, 25, 33 และ 41	6
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	3, 11, 19, 27, 35 และ 43	6
ด้านความเหนือกว่า	2, 10, 18, 26, 34 และ 42	6
ด้านการชอบแสดงออก	6, 14, 22, 30, 38 และ 46	6
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	4, 12, 20, 28, 36 และ 44	6
ด้านความทะนงตน	7, 15, 23, 31, 39 และ 47	6

ตาราง 4 (ต่อ)

แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	ข้อคำถามข้อที่	จำนวนข้อ
ด้านการสมควรได้รับมากกว่าที่เป็นอยู่	5, 13, 21, 29, 37 และ 45	6
ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	8, 16, 24, 32, 40 และ 48	6
รวม		48

3.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไปหาค่าความเชื่อมั่น (reliability coefficients) โดยทดลองใช้กับบุคคลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัย แต่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน โดยการหาค่าความคงที่ภายในด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha) ของแบบวัด ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ เท่ากับ .737 ซึ่งค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง เมื่อแยกค่าความเชื่อมั่นของแต่ละด้านพบว่ามีความเชื่อมั่น แสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และค่าความเชื่อมั่นจำแนกตามแต่ละด้านของแบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (ศึคนางค์ มณีศรี และคณะ, 2554, น. 69-75)

แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	ค่าความเชื่อมั่น
แบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	.737
ด้านอำนาจ	.758
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	.807
ด้านความเหนือกว่า	.762
ด้านการชอบแสดงออก	.801
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	.723
ด้านความทะนงตน	.782
ด้านการสมควรได้รับมากกว่าที่เป็นอยู่	.748
ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	.773

การให้คะแนนและการแปลผล

การให้คะแนน ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง การตรวจนับคะแนนของแบบวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ทำได้ดังนี้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าคะแนน	1
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	มีค่าคะแนน	2
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	มีค่าคะแนน	3
ค่อนข้างเห็นด้วย	มีค่าคะแนน	4
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าคะแนน	5

การแปลผล แบบวัดฉบับนี้จะมีคะแนนระหว่าง 1-5 คะแนน แบ่งคะแนนเป็น 2 ระดับ (คัทนาคัม มณีศรี และคณะ, 2554, น. 69-75) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยในช่วง 3.50 - 5.00	หมายถึง	มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง
คะแนนเฉลี่ยในช่วง 1.00 - 2.50	หมายถึง	มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ตอนที่ 4 แบบวัดการเข้าถึงใจ

ผู้วิจัยใช้แบบวัด The Barrett-Lennard Relationship Inventory (BLRI) ของ Barrett-Lennard (1986 อ้างถึงใน ชีรวรรณ ชีระพงษ์, 2549) ฉบับ 40 ข้อ ที่ปรับปรุงโดย ชีรวรรณ ชีระพงษ์ (2549) โดยเลือกข้อคำถามที่เกี่ยวกับการเข้าถึงใจ และดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาแบบวัด The Barrett-Lennard Relationship Inventory (BLRI) ของ Barrett-Lennard (1986 อ้างถึงใน ชีรวรรณ ชีระพงษ์, 2549) ฉบับ 40 ข้อ ที่ปรับปรุงโดย ชีรวรรณ ชีระพงษ์ (2549) โดยเลือกข้อคำถามที่เกี่ยวกับการเข้าถึงใจมีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ โดยผู้วิจัยได้นำข้อคำถามจำนวน 10 ข้อนี้มาจัดพิมพ์ ได้เป็นแบบวัดการเข้าถึงใจ ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ ไม่ตรงอย่างแน่นอน จนถึง ตรงอย่างแน่นอน

4.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดการเข้าถึงใจจำนวน 10 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (reliability coefficients) โดยทดลองใช้กับบุคคลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัย แต่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน โดยการหาค่าความคงที่ภายในด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha) ของแบบวัด ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ เท่ากับ .769 ซึ่งค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

การให้คะแนนและการแปลผล

การให้คะแนน ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ ไม่ตรงอย่างแน่นอน จนถึง ตรงอย่างแน่นอน การตรวจนับคะแนนของแบบวัดการเข้าถึงใจ ทำได้ดังนี้

ข้อคำถามที่เป็นข้อความทางบวก จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 5, 7 และ 8

ข้อคำถามที่เป็นข้อความทางลบ จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 4, 6, 9 และ 10

		ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ไม่ตรงอย่างแน่นอน	มีค่าคะแนน	1	6
ไม่ตรง	มีค่าคะแนน	2	5
ค่อนข้างไม่ตรง	มีค่าคะแนน	3	4
ค่อนข้างตรง	มีค่าคะแนน	4	3
ตรง	มีค่าคะแนน	5	2
ตรงอย่างแน่นอน	มีค่าคะแนน	6	1

การแปลผล คะแนน เมื่อนำค่าคะแนนมาพิจารณาแบ่งเป็นระดับ สูง ปานกลาง และต่ำ ใช้การคำนวณช่วงคะแนนโดย

ระดับสูง ใช้ช่วงคะแนน มากกว่า $\bar{X} + 0.5 SD$ ของคะแนนแบบวัดการเข้าถึงใจ

ระดับปานกลาง ใช้ช่วงคะแนน $\bar{X} - 0.5 SD$ ถึง $\bar{X} + 0.5 SD$ ของคะแนนแบบวัดการเข้าถึงใจ

และระดับต่ำ ใช้ช่วงคะแนน น้อยกว่า $\bar{X} - 0.5 SD$ ของคะแนนแบบวัดการเข้าถึงใจ

ได้ช่วงคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 4.44 – 6.00 หมายถึง มีการเข้าถึงใจอยู่ในระดับสูง

คะแนนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.57 – 4.43 หมายถึง มีการเข้าถึงใจอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 1.00 – 2.56 หมายถึง มีการเข้าถึงใจอยู่ในระดับต่ำ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหา 4 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และส่วนที่ 2- 4 ได้แก่ แบบวัดของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสาขาวิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ให้บริการปรึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน
2. นำหนังสือจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ไปติดต่อกับหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ให้บริการปรึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน ได้แก่ โรงพยาบาลประจำจังหวัด โรงพยาบาลประจำอำเภอ เรือนจำ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์บำบัดรักษายาเสพติด เพื่อทำการกำหนดวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
3. นำเครื่องมือได้แก่ แบบสอบถาม ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
4. หลังจากทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ถูกต้องของแบบสอบถามก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้จะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังต่อไปนี้

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อใช้บรรยายลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เช่น ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นต้น
2. ใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) เพื่อทดสอบสมมติฐาน